

Efterfest

Novell

Simon K. Jensen

Efterfest

Själva ordet antyder att dramat nästan är över, som en epilog. Det är i synnerhet förledet *efter* (inte före och inte nu) som får oss att anta att slutet är nära. Men detta antagande är inte nödvändigtvis korrekt. En bra efterfest är en fest efter festen och den kan i princip vara mer händelserik än själva festen, precis som en efterrätt kan vara bättre än både förrätt och huvudrätt. Erfarna festdeltagare vet detta.

Begreppet *fest* är ett tydligt exempel på att verkligheten överträffar fantasin. Fester är därför svåra att behandla litterärt, och helt fiktiva fester är nästan en omöjlighet. Men när det gäller begreppet *efterfest* är så inte fallet eftersom slutet alltid är känt. En verklig efterfest slutar med sömn (eventuellt evig sömn), men en fiktiv efterfest kan sluta hur som helst. För efterfester gäller sålunda att dikten överträffar verkligheten. Efterfestens karaktär präglas i regel av både förfesten (om det finns en sådan) och huvudfesten. Men en usel fest kan leda till en fantastisk efterfest, så något linjärt samband mellan fest och efterfest finns inte.

Jag har varit på många fester i mitt liv, och ibland händer det saker som aldrig borde ha hänt. Att folk flappar ur på fester är ju vanligt, och det hör till. Ingen omelett utan krossade ägg och allt det där. Men förr eller senare hamnar man på en dålig fest och äter ett ruttet ägg. Jag minns (och kommer aldrig att glömma) en fest som urartade totalt. Alldeles för många blev grisigt berusade, köket brann, min bästis somnade på toaletten och badrumsdörren fick brytas upp, en idiot förstörde gräsmattan med sin motorcykel, en fönsterdörr krossades och folk var otrogna mot både sina ideal och varandra, precis som de brukar vara, inget märkvärdigt. Men just den här gången blev det gräl och bråk, fyra poliser dök upp, en ambulans stod parkerad utanför och festens stämning förstördes. Många grät och efter en stund hade nästan alla gått hem.

Kvar fanns sju personer, varav jag bara kände två. Vi började fixa den mest akuta förstörelsen, torkade upp lite sörja och samlades slutligen runt ett soffbord framåt klockan fyra på morgonen. Då hämtade jag två flaskor av min dyraste sprit. Vi drack, pratade och skrattade och kramades. Ingen musik, ingen dans, inga komplicerade drinkar, ingen sex, bara en grupp människor från samma tidsålder (men med olika åldrar) som möttes och pratade djupt och hjälpte varandra att förstå de stora eviga frågorna. Jag vill inte påstå att vi hittade några stora eviga svar, men vi förstod frågorna till slut. Framåt nio på morgonen somnade vi. Det var mitt livs mysigaste efterfest.

En annan gång var jag på en fest som var raka motsatsen, rent handlingsmässigt, eftersom ingenting hände. Det var för många gravida där, för många par, för många gamlingar och för många som skulle hem tidigt. De resterande var nästan uteslutande vad jag brukar kalla PN, puritanska neurotiker, de som inte vågar, de som inte vill,

de som hämmar sig själva och andra. Vissa hade en trevlig stund, men på grund av deltagarnas olyckliga sammansättning kom festen aldrig i gång. Klockan halv två hade nästan alla gått. Då startade det som blev mitt livs vildaste efterfest. Vi var fem personer och det var tydligt att alla ville festa. Jag var rätt full, på det där uttråkade sättet som följer flera timmars enformighet och för många salta pinnar. Men det här hände för många år sedan, så jag ville visa mina piruetter, det gjorde jag ofta på den tiden. När musiken hade kommit igång (äntligen på hög nivå och äntligen riktig musik) tog jag av mig mina kläder och dansade runt endast iförd trosor och en cigarr. Jag var för full för att bry mig och några dagar senare insåg jag vilken tur jag hade haft. Hade bara en enda av de andra kvarvarande varit PN, så hade min dans inte fått fortgå. Då hade någon träkmåns utan tvivel skruvat ner för musiken och sagt att nu är det dags att gå hem, gumman.

Istället för att bromsa mig klädde flera av de andra av sig. En kille jag inte hade pratat med tidigare skrek att jag var en mes och sedan var kalsongerna borta. Efter två eller tre låtar var vi alla nakna och vardagsrummet förvandlades till en parodi på ett sensuellt dansgol. Efter ytterligare en låt knackade en granne på dörren. Jag gick ut och öppnade.

– Ursäkta, men kan ni vara lite tys...

Det var en medelålders gubbe, nästan femtio, tror jag. När han såg att jag var naken blev han stum, men jag kunde se att han var nyfiken.

– Du behöver inte ursäkta, det är lugnt. Vill du sova, så sänker vi. Vill du dansa, så kom in!

Och på så sätt fortsatte det en bra stund. Grannarna strömmade in, de hämtade vin, vodka, cigaretter och efter en timme var festen igång på riktigt. Vi var fjorton nakna individer som avreagerade tillsammans. En riktigt jävla bra efterfest (jag har senare funderat över hur det kom sig att alla i byggnaden var underbara människor, men jag antar att lika barn leka bäst, och om tiden får gå, så fungerar ett hyreshus på ett evolutionärt sätt och blir en katalysator för en sorts naturligt urval).

***

Den efterfest som börjar nu är annorlunda. Huvudfesten var lång och de flesta är väldigt trötta. Några är helt slut och en enstaka har körts till en psykiatrisk klinik, inte tvångsmässigt eller dramatiskt utan helt av egen fri vilja. ”Det är dags igen”, skrattade han, ”trevligt att träffa er allihopa”. Sedan var han på väg. Men trots detta är stämningen bra, som efter ett hårt träningspass. Det värker i kroppen, men sinnet är fjäderlätt.

Vi anländer till festsalen en i taget eller i mindre grupper, omtumlade och förvirrade. Jag var en av de första och har suttit för mig själv och betraktat de nyanlända. Alla bjuds på en drink och lite snacks, och folk sätter sig i de små soffgrupper som är jämnt utspridda i salen. Det är ett trevligt surrande av röster, som om vi vore nyss hemvända bin med nektar i hamn.

En klocka slår tolv slag. Det är midnatt. Jag får syn på vår värd, en välklädd man som kallar sig tidsresenär. Han går i riktning mot ett litet podium i ena ändan av salen. När han kommer fram tänds några spots, en mikrofon slås på, han ler, harklar sig och ler igen.

– Nu är vi åter samlade. Det är precis tretton timmar sedan bussarna hämtade er. Många av er är nog trötta. Men jag är säker på att ni vill stanna en stund till. Ni har en massa frågor, det vet jag. Så sitt kvar, så kommer jag runt och växlar några ord med er alla, en i taget. Men först vill jag säga att det ni har upplevt under de senaste timmarna inte är något ni har drömt. Allt är på riktigt och det är möjligt på grund av att jag är mycket rik, och med pengar kan det mesta arrangeras. Ni har sett en del tricks, det är illusioner och inget annat, alltså fullt verkliga saker, inga spöken och andra övernaturliga påhitt. Ni har träffat personer ni aldrig hade trott ni skulle träffa ... och ... tja, det var inte billigt att få dem hit. En del ställde upp frivilligt för att de var skyldiga mig en tjänst, men de flesta ville ha betalt ... och några få, bland annat några toppolitiker och ett par stycken från fängelser, var jag tvungen att kidnappa. Men ni kan vara helt trygga. De är alla på väg hem, levande och välbehållna ... Donald Trump har en blåtira, det är allt. Jag hade personligen hoppats på lite mer skada där, men blått och orange kanske passar bra ihop, inte vet jag, inte min stil.

Salen är helt tyst. Inte ett ljud. Jag inser att det härskar en sorts samstämmad nyfikenhet i rummet. Stor nyfikenhet undantränger både skräck och humor. Ingen skrattar och talaren fortsätter.

– Jag har, som ni vet, samlat oss alla här för att det är min födelsedag. Därför handlar allt om mig i kväll, och som den ultranörd jag är så tänkte jag att jag skulle visa er hur mitt jobb fungerar, och nu har ni fått ett litet smakprov. När folk frågar vad jag sysslar med brukar jag säga att jag är tidsresenär, så enkelt är det. Det kanske låter helt omöjligt..

Han avbryts av att en kvinna stönar högt, och jag vänder mig och ser en höggravid stackare luta sig framåt. Två kypare kommer springandes och leder henne mot utgången.

– Det verkar som om Ester ska föda nu. Vilken glädje. Och ni kan vara lugna. Vi har tre barnmorskor som tar hand om henne, och blir det aktuellt med sjukhus, så har

jag naturligtvis en extra helikopter eller två redo. Men nog med prat nu. Låt mig höja mitt glas, gratulera mig själv och skåla med er alla. Skål!

***

Medan vår värd går runt och samtalar med de övriga närvarande passar jag på att mingla lite. Jag träffar många spännande människor, men inte en enda jag känner. En lång stund pratar jag med en charmerande man som verkar kunna allt om både litteratur och film.

Han är extremt tjock, grovskuren på något sätt, och han berättar att folk kallar honom Galten. Jag tycker det är elakt, men han försäkrar mig om att det inte generar honom.

Som tiden går blir jag allt mer otålig. Jag undrar om jag har hamnat fel. Vem är han, den så kallade tidsresenären? Jag frågar runt, men den enda som ens vill erkänna att hon känner hans verkliga identitet skakar på huvudet.

– Jag har lovat att inte säga något. Om han inte redan har berättat allt för dig, så får du vänta tills han gör det.

Jag går till baren och fyller på mitt glas, och när jag vänder mig om står han och tittar rakt på mig. Han ler och pratar samtidigt.

– Där är du ju, kvällens mest mystiska gäst. Jag måste säga att just du var väldigt, väldigt, *väldigt* svår att hitta.

Jag försöker le och betraktar honom för första gången på nära håll. Och långt inne i de mest dolda delarna av mitt medvetande är det en pytteliten klocka som ringar. Men de diffusa minnesfragmenten når aldrig fram till ljuset, de förblir undangömda oavsett hur mycket jag anstränger mig.

– Vem är du?

I samma ögonblick jag uttalar frågan dyker ytterligare ett par inre bilder upp. Och ännu en gång försvinner de innan de blir skarpa. Han talar igen.

– Det är inte konstigt att du inte minns mig. Det är mer än tjugo år sedan du såg mig senast ... det var natt ... och du var mycket full. Och du ville sova, så vi hann inte prata. Men jag har en present till dig som kanske kan hjälpa dig att minnas.

Han lyfter sin högra hand och sticker ner den i kavajens innerficka. Fem sekunder senare tar han fram en present och pratar medan han överlämnar den till mig.

– Det är viktigt för en kanin att få tag på bra morötter.

Detta är novell nummer **19** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Mannen_med_klockan.pdf

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

